

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. A. P., Ph.D.**, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2021, č. j. MV-87472-2/SR-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2024, č. j. 5 Ad 10/2021-98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2021, č. j. MV-87472-2/SR-2021, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu vnitra (dále jen „služební orgán“) ze dne 22. 4. 2021, č. j. MV-172108-8/SST-2020, kterým podle § 144 odst. 1 zákona 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o státní službě“), ve spojení s § 109 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákoník práce“), rozhodl, že žalobci nenáleží částka 82.675 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazeného platu za měsíce červenec až říjen roku 2019.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 27. 5. 2024, č. j. 5 Ad 10/2021-98, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3]V odůvodnění rozsudku se městský soud nejprve zabýval otázkou, zdali neměl věc předložit zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“), a to s ohledem na skutečnost, že u Obvodního soudu pro Prahu 7 bylo vedeno pod sp. zn. 15 C 133/2021 civilní řízení, v němž se žalobce domáhal náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem ve výši 82.675 Kč. Podle žalovaného byl totiž žalobcem v civilním řízení uplatňován totožný nárok jako v posuzované věci. Žalobce dále v této souvislosti namítl, že služební orgány nebyly příslušné v této věci rozhodnout, neboť již nebyl ve služebním poměru. Městský soud odkázal na § 159 odst. 1 zákona o státní službě a konstatoval, že příslušným orgánem k rozhodnutí posuzovaného případu byl služební orgán rozhodující ve věcech služebního poměru. Popsaná pravomoc nezanikla ani ukončením služebního poměru žalobce a nezměnila se ani povaha předmětných práv a povinností. Městský soud proto neshledal důvod pro předložení věci zvláštnímu senátu, neboť o otázce pravomoci služebního orgánu nebylo sporu.

[4]Městský soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 14. 2. 2022, č. j. 18 Ad 9/2020-126, který byl přezkoumán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 4 Ads 92/2022-61, jež se zabývaly obdobnými otázkami ve věci totožných účastníků. V této souvislosti dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 4 Ads 440/2021-105, a usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2022, sp. zn. IV. ÚS 2401/22, z jejichž závěrů městský soud při posuzování věci vycházel. S ohledem na rozsáhlost žaloby i ostatních podání žalobce městský soud poukázal na zásadu, podle níž nebyl povinen reagovat na každou dílčí argumentaci, nýbrž pouze vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Zdůraznil, že nebylo jeho úkolem ani posuzovat či se jakkoli vyjadřovat k zákonnosti kárných řízení a převedení žalobce na jiné služební místo, jelikož tyto skutečnosti nebyly předmětem posuzované věci, nýbrž příslušných řízení.

[5]K námitce žalobce ohledně více než ročních průtahů v rozhodování služebních orgánů o jeho postihu za neomluvenou absenci městský soud konstatoval, že délka řízení sama o sobě nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Prodlení s vydáním rozhodnutí ve věci samé, případně zahájení správního řízení až na základě usnesení soudu nebyly vadami řízení odůvodňujícími zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Služební orgány ostatně po postoupení věci Obvodním soudem pro Prahu 7 rozhodly bez zbytečného odkladu. Zrušení rozhodnutí žalovaného by mělo za následek další prodloužení správního řízení, a tedy další nežádoucí průtahy. Ve vztahu k námitce žalobce, že nevyplácení platu mělo předcházet vydání rozhodnutí, městský soud uvedl, že spornou byla skutečnost, zdali byla žalobcova absence omluvená či nikoli. Dále městský soud odkázal na § 144 odst. 1 a odst. 2 písm. e) zákona o státní službě a na § 109 odst. 1 zákoníku práce. Z uvedených ustanovení vyplývalo, že nárok na plat primárně vycházel z faktického výkonu služby, přičemž v případě neomluvené absence státního zaměstnance mohl být jeho plat krácen nebo nevyplácen vůbec. Jakákoli neomluvená absence se musela nutně promítnout do výše platu žalobce. Nevykonával-li žalobce službu, nárok na plat mu nevznikl.

[6]Městský soud dále konstatoval, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal důvody, jimiž žalobce omlouval svou nepřítomnost na pracovišti. Uvedené potvrdilo rovněž prohlášení Mgr. M. V. ze dne 2. 8. 2019, které bylo součástí správního spisu, podle něhož žalobce na služebním místě službu nevykonával, ani nepodal žádost

pokračování

o schválení dovolené či potvrzení zdravotní nezpůsobilosti. Ze sdělení Mgr. Jiřího Kauckého ze dne 16. 7. 2019 bylo dále zřejmé, že byl žalobce upozorněn na absenci na služebním místě a zároveň mu byla sdělena adresa nového pracoviště. Ve správním spise se naopak nenacházela žádná konkrétní omluva žalobce vůči svému představenému či státnímu tajemníkovi. Žalobce nijak nedoložil ani svá tvrzení obsažená v jednotlivých podáních k příslušným řízením, podle nichž by bylo pro případ nástupu na nové služební místo ohroženo jeho zdraví. Upozorňoval v tomto ohledu pouze na nepříznivé mezilidské vztahy na pracovišti. Městský soud upozornil na pracovnělékařské vyšetření a související lékařský posudek MUDr. J. L. ze dne 16. 5. 2019, který dospěl ve vztahu k novému služebnímu místu žalobce k závěru o jeho zdravotní způsobilosti. Zmíněný posudek přitom představoval jeden z klíčových podkladů pro rozhodnutí o převedení žalobce na jiné služební místo. Jeho závěry ostatně nezpochybnil ani žalobce.

[7]Podle městského soudu nemohla na výše uvedeném ničeho změnit ani námitka žalobce, podle níž byla na výplatních páskách generována položka dovolené, čímž dokládal svou nepřítomnost na pracovišti v podobě neplaceného volna. Žalobce totiž na nové služební místo vůbec nenastoupil, což ani sám nepopřel. Údaj o dovolené tak nijak neomluvil žalobcovu nepřítomnost, ani nedoložil, že se v posuzovaném případě jednalo o neplacené volno. Argumentaci o čerpání neplaceného volna nadto žalobce poprvé uvedl až v rámci soudního jednání. Dále městský soud odkázal na § 106 odst. 2 zákoníku práce ve spojení s § 113 písm. a) zákona o státní službě a konstatoval, že omlouval-li žalobce svou absenci na pracovišti obavou o život či zdraví, nepředložil v tomto ohledu žádné důkazy kromě zpochybnění zákonnosti převedení na jiné služební místo. Ostatně žalobce měl důvod své nepřítomnosti na pracovišti doložit již při počátku jejího trvání, což neučinil. Městský soud tak uzavřel, že pracovní podmínky na novém služebním místě neohrožovaly bezprostředním a závažným způsobem život či zdraví žalobce, neboť takové skutečnosti nedoložil. Nárok na plat za příslušné měsíce mu tak nevznikl.

[8]Městský soud dále konstatoval, že nepřítomnost žalobce na pracovišti byla objektivním faktem, který mohl mít důsledky z hlediska platových nároků či z pohledu možného kárného provinění, o čemž by bylo rozhodováno ve správním řízení. Po služebních orgánech ale nebylo možné požadovat, aby jakoukoli absenci žalobce deklarovaly samostatným správním rozhodnutím. Žalobce byl totiž dotčen až nevyplacením platu či sankcí v kárném řízení. Uvedené potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2021, č. j. 4 Ads 265/2020-49, publ. pod č. 4147/2021 Sb. Z žádného zákonného ustanovení současně nevyplývalo, že by mělo být před nevyplacením platu rozhodováno o tom, zda měl žalobce z důvodu omluvené či neomluvené absence nárok na výplatu platu či nikoli. Uvedené nestanovil ani § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Žalobci byly v příslušných měsících vystaveny výplatní pásky, v nichž mu byla sdělena výše platu, na níž mu vznikl nárok. Městský soud v této souvislosti odkázal na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 92/2022. Na uvedených závěrech podle městského soudu ničeho nezměnilo ani usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 17. 9. 2020, č. j. 10 C 321/2019-51, podle něhož měl o nároku žalobce na vyplacení dlužného platu rozhodnout příslušný služební orgán, což ostatně učinil.

[9]Z hlediska nároku na plat žalobce za měsíce července až října roku 2019 bylo podle městského soudu zcela nerozhodné, zdali měl žalobce postavení oznamovatele ve smyslu nařízení vlády na ochranu oznamovatelů či nikoli. I v takovém případě totiž měl docházet

na služební místo a vykonávat službu. Rovněž argumentace žalobce ohledně okolností vyslání expertů na misi EASO v Itálii v roce 2016, ovlivňování pracovního lékaře či podjatosti předsedkyně kárné komise I. stupně měla opodstatnění v řízení o převedení na jiné služební místo, nikoli v posuzované věci. Nejvyšší správní soud ostatně již v citovaném rozsudku ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 440/2021 posoudil zmíněné otázky a rovněž skutečnost, zdali nebylo kárné řízení vůči žalobci vedeno snahou jej poškodit jakousi „odvetou“ za jeho aktivitu jako oznamovatele. Nevyplacení platu nebylo ani žádným trestem či opatřením sankční povahy, nýbrž pouhým důsledkem nenastoupení na nové služební místo. Rovněž o okolnostech převedení žalobce na jiné služební místo a souvisejících zdravotních prohlídkách bylo rozhodnuto v jiném řízení, předmětnou argumentaci nadto žalobce uplatnil opožděně. Obdobně tomu bylo pro případ námitek neunesení důkazního břemene v otázkách tvrzených odvetných opatření proti žalobci a o povinnosti služebnímu orgánu nabídnout mu jiné služební místo. Městský soud uzavřel, že do jeho věcné příslušnosti nenáleželo ani posouzení otázky tvrzené sabotáže migračních kvót ze strany Ministerstva vnitra.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[10] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[11] V ní nejprve uvedl, že odůvodnění napadeného rozsudku představuje kompilát z odůvodnění jiných soudních rozhodnutí ohledně totožného skutku. Podle stěžovatele je nutné vzhledem k provázanosti tří soudních řízení pohlížet na jejich závěry jako na jeden celek. Městský soud současně nezohlednil aktuální judikaturu k problematice absence, resp. nesouhlasu s převodem na nové pracovní místo. Zdůraznil, že měl v rozhodné době postavení tzv. whistleblowera, přičemž s ním byl celkem šest měsíců ukončován služební poměr a po tuto dobu mu nebyl bez jakéhokoli rozhodnutí zasílán plat. Správně měl služební orgán se stěžovatelem ukončit služební poměr ze zdravotních důvodů do dvou měsíců, a nikoli pomalu v kárném řízení. Služební orgán měl případně stěžovateli nabídnout další nové služební místo, pokud nebyl ze zdravotních důvodů na nově určené služební místo ochoten nastoupit.

[12] Městský soud podle stěžovatele nedostatečně a nesrozumitelně vypořádal jeho argumentaci o nicotnosti rozhodnutí žalovaného, a to z důvodu ukončení jeho služebního poměru. Stěžovatel podal dne 12. 11. 2019 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Žalovaný však své rozhodnutí zatížil vadou nicotnosti z důvodu litispendence. Služební orgán pak zahájil řízení až ke dni 13. 1. 2021, čímž došlo k maření výkonu rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7. Městský soud se však uvedenou problematikou vůbec nezabýval, byť tak měl učinit z moci úřední. Se stěžovatelem byl současně již ke dni 19. 12. 2019 ukončen služební poměr, přičemž účastníkem řízení ve věcech služby nemůže být bývalý státní zaměstnanec. K problematice řízení ve věcech služby stěžovatel odkázal na § 159 až § 169 zákona o státní službě a dále na usnesení zvláštního senátu ze dne 23. 6. 2022, č. j. Konf 28/2021-8, publ. pod č. 4373/2022 Sb. NSS. Městský soud však v této souvislosti odkázal na judikaturu, v níž byla uvedena otázka sice řešena, nicméně daný státní

pokračování

zaměstnanec byl stále ve služebním poměru u jiného úřadu. Řádně se proto nezabýval otázkou, zdali může služební orgán rozhodovat o právech a povinnostech bývalých státních zaměstnanců konstitutivně či pouze deklaratorně. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na právní úpravu vojáků z povolání a policistů. Zdůraznil, že zákon o státní službě neumožňuje, aby se vztahoval rovněž na bývalé státní zaměstnance. Služební orgán proto neměl pravomoc vydat v posuzované věci rozhodnutí. Stěžovatel poukázal rovněž na skutečnost, že v rozhodné době byl státním tajemníkem Mgr. Jirí Kaucký, o němž opakovaně uváděl, že měl ukončen ze zákona služební poměr, a nemohl tak dávat související pokyny účtárně. Žalovaný však zaujal vyčkávací taktiku a řízení o nároku stěžovatele na plat zahájil až po předání věci z Obvodního soudu pro Prahu 7. Kárné řízení se stěžovatelem však v té době již probíhalo, a to od roku 2019.

[13] Stěžovatel dále namítl, že závěr městského soudu, podle něhož neměl nárok na plat za nevykonanou práci, je nesrozumitelný. Odměna za práci totiž náleží za přidělování práce podle pracovní smlouvy, avšak stěžovatel s převedením na jiné služební místo nesouhlasil. Postup pro porušení služebních povinností byl současně upraven v zákoně o státní službě, nikoli v zákoníku práce. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013-84, z něhož dovodil, že ani v posuzovaném případě neměl služební orgán pravomoc podat „pokyn účtárně“ ani jakkoli rozhodovat o nezasílání platu. Podle stěžovatele je dále nesrozumitelný závěr městského soudu ohledně nedůvodnosti údaje o dovolené na výplatních páskách. Zmíněný podklad je totiž pro posuzovanou věc rozhodným, jelikož z něj mohl městský soud zjistit, že zde nebyl uveden údaj o neomluvené absenci stěžovatele či neplaceném volnu. Zároveň se mu v průběhu rozhodné doby navyšoval fond dovolené, který mu byl v měsíci prosinci roku 2019 proplacen. Od zmíněné doby se na výplatních páskách stěžovatele dále objevovala položka „zvláštní příplatek“, přičemž opakovaně vysvětlil, že nebyl posouzen lékařem na nové služební místo ve vztahu k rizikovému příplatku nebo rizikovému pracovišti. Zaměstnavatel tak nesplnil své zákonné povinnosti. Městský soud současně odmítl provést výslech lékaře MUDr. J. L., kterého se stěžovatel domáhal. Zdůraznil, že na otázku rizikového příplatku poukazoval ve všech řízeních včetně kárného. Nesouhlasí rovněž s tvrzením městského soudu, že svou nepřítomnost na pracovišti stěžovatel nijak neomluvil. Své omluvy totiž vždy směřoval přímo ke státnímu tajemníkovi. Nesouhlas stěžovatele s převedením na nové služební místo byl jasně patrný ze skutkových okolností případu. Městský soud však popsané skutečnosti nijak nezohlednil.

[14] Podle stěžovatele bylo zároveň úkolem městského soudu, aby vyhodnotil, jaký postup předvíдалy v posuzovaném případě interní normy zaměstnavatele. Výklad městského soudu se zcela míjí s obsahem metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2020. Žalovaný současně nenabídl stěžovateli třetí služební místo, přičemž nesplnil ani svoji povinnost ukončit jeho služební poměr podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Zmíněné řízení by trvalo nejvýše dva měsíce. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na § 103 odst. 1 písm. a) zákoníku práce a judikaturu Nejvyššího soudu, kterou městský soud v posuzovaném případě nezohlednil. Dále namítl, že své postavení jako tzv. whistleblowera dokládá příslušnými podklady a tuto skutečnost potvrdil rovněž Obvodní soud pro Prahu 7. Námitka žalovaného, že vydal rozhodnutí ještě před účinností směrnice o ochraně oznamovatelů, je podle stěžovatele nedůvodná, jelikož podle judikatury Nejvyššího soudu je nutno v takovém případě přiznat její retroaktivní účinek.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve plně ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu. K námitce stěžovatele, že o jeho neomluvené absenci nemělo být vydáno služebním orgánem rozhodnutí, uvedl, že se jí zabýval již v odůvodnění svého rozhodnutí. Odkázal na § 99 zákona o státní službě, který upravuje docházku státního zaměstnance do služby, a uvedl, že služební orgán nemá povinnost svým rozhodnutím deklarovat, zda je konkrétní nepřítomnost státního zaměstnance v souladu či v rozporu s právními předpisy. Obvodní soud pro Prahu 7 pak ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že neměl pravomoc projednat a rozhodnout posuzovanou věc v občanském soudním řízení. Otázka nezasílání platu stěžovateli je pouze důsledkem jeho neomluvené absence ve výkonu služby, a proto žalovaný vydal své rozhodnutí. Námitku o nezpůsobilosti služebního orgánu vydat rozhodnutí, jelikož byl stěžovateli v té době již ukončen služební poměr, stěžovatel poprvé uvedl až při ústním jednání před městským soudem. Žalovaný odkázal na dotčenou právní úpravu a konstatoval, že ukončení služebního poměru nezpůsobuje zánik pravomoci služebního orgánu rozhodnout o odměňování. Stěžovatel současně směřuje celkovou délku řízení rozhodnou pro případnou náhradu škody a řízení správní. Pro odměňování je rozhodná doba, kdy měl být státní zaměstnanec odměňován, nikoli doba rozhodnutí. Služební orgány rozhodují o platových nárocích bývalých státních zaměstnanců, neboť se jedná o nároky plynoucí z výkonu služby. Sám stěžovatel inicioval v posuzované věci celou řadu řízení, a proto je jeho námitka o neobvyklých úředních postupech vedených vůči němu bezpředmětná. Ostatně žalovaný rozhodoval o odvolání podaném samotným stěžovatelem.

[17] Podle žalovaného dále platí, že v posuzovaném případě nešlo o dvojí trestání, neboť v kárném řízení bylo rozhodováno o kárném provinění stěžovatele. Jde naopak o důsledek nevykonávání služby. Žalovaný odkázal na § 144 odst. 1 zákona o státní službě a na § 109 odst. 1 zákoníku práce a konstatoval, že pro nárok na plat nepostačuje formální zařazení na služební místo. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 4 Ads 92/2022-61. K namítanému nesouhlasu stěžovatele s přerážením na jiné služební místo žalovaný zdůraznil, že na vznik, změnu a zánik služebního poměru státních zaměstnanců se zákoník práce nevztahuje. Odkaz stěžovatele na odměňování soudců není přílehlavý vzhledem k odlišné povaze této veřejné funkce. Ani námitka stěžovatele ohledně údaje o dovolené uvedeného na výplatních páskách nemůže na výše uvedeném ničem změnit. Stěžovatel na nové služební místo nikdy nenastoupil a službu na uvedeném služebním místě nevykonával. Tato absence byla neomluvená. V předmětných měsících dovolenou prokazatelně nečerpal a nebylo mu povoleno ani neplacené volno. Námitky zdravotní nezpůsobilostí a souvisejícími odkazy na lékařský posudek jsou mimo předmět tohoto řízení. Žalovaný doplnil, že jeho rozhodnutí nelze vnímat ani jako odvetné opatření proti tzv. whistleblowerovi. K tvrzení stěžovatele, že měl v rozhodné době státní tajemník Mgr. Jiří Kaucký ukončen služební poměr ze zákona, odkázal na odbornou literaturu a konstatoval, že zákonodárce nezamýšlel činnosti v daných orgánech nijak omezovat, přičemž ani zákon o státní službě nepředpokládá, že výkon funkce člena Etické komise není slučitelný s výkonem státní služby. Ostatně rozhodnutí služebního orgánu bylo vydáno již jiným státním tajemníkem.

[18] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

pokračování

[19] Stěžovatel následně doplnil kasační stížnost a namítl, že totožnou věc, tj. otázku trvajících skutku neomluvené absence stěžovatele, žalovaný řešil ve třech správních řízeních, konkrétně jednou v řízení o ukončení služebního poměru stěžovatele a dále dvakrát v řízeních o nároku stěžovatele na plat. Popsaným postupem žalovaný uvedl stěžovatele v nejistotu ohledně otázky doby zahájení řízení, což má vliv na vyhodnocení otázky příslušnosti soudu a na skutečnost, zdali měl služební orgán vydat rozhodnutí deklaratorní či konstitutivní povahy. V této souvislosti odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2024, sp. zn. I. ÚS 1989/24, a dále na § 96 odst. 4 písm. g) zákona o státní službě. Závěrem shrnul, že právo na plat se váže ke konkrétní funkci, nikoli k vykonané práci. V konkrétních případech lze zahájit kárné řízení, avšak nikoli nezasílat stěžovateli po danou dobu plat. Závěrem rovněž odkázal na možnost krácení dovolené či institut zproštění výkonu služby.

[20] Žalovaný ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že trvá na svém právním názoru, jímž vyjádřil nesouhlas s tvrzenou litispendencí. Zdůraznil, že pro nárok na plat nestačí formální zařazení na služební místo, nýbrž skutečný výkon služby. Žalovaný doplnil, že kárné opatření propuštění ze služebního poměru bylo stěžovateli uloženo nejen za kárné provinění nenastoupení na nové služební místo, ale rovněž za označení kolegů hrubě hanlivými výrazy a za zdražování se na pracovišti v nočních hodinách a o víkendech, ač mu taková přítomnost nebyla nařízena ani povolena.

[21] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že soudní rozsudky vydané v obdobných věcech jsou v nyní posuzované věci závazné pouze v rozsahu jejich výroků, nikoli odůvodnění. Nadto je nyní posuzovaná věc neprojednatelná, jelikož bylo o totožném skutku rozhodnuto již dvakrát. Pouze skutek spočívající v jeho neomluvené absenci vedl k ukončení služebního poměru. Ostatní skutky lze považovat pouze za přitěžující okolnosti. K namítané nicotnosti úkonů Mgr. Jiřího Kauckého stěžovatel doplnil, že je třeba na rozhodnutí služebního orgánu hledět jako na rozhodnutí bývalého státního tajemníka Mgr. Jiřího Kauckého. Namítl, že nezasílání platu lze považovat v souladu § 89 zákona o státní službě za kárné opatření. V této souvislosti poukázal rovněž na zásadu proporcionality. Podle stěžovatele nelze pominout otázku řádnosti převedení na nové služební místo, neboť má přímou souvislost s otázkou nenastoupení do státní služby a jeho neomluvenou absencí.

[22] Žalovaný v duplice uvedl, že námitky stěžovatele představují pouhý nesouhlas se závěry Nejvyššího správního soudu, které byly vydány v obdobných věcech stěžovatele, a jsou proto rovněž závazné.

[23] Stěžovatel v dalším doplnění kasační stížnosti odkázal na podklad publikovaný v médiích dne 4. 11. 2024 s názvem „*Návrh Nejvyššího soudu na zrušení ustanovení par. 41 odst. 3 zákoníku práce*“, který se týká posuzované věci, resp. skutečnosti, že stěžovatel vyjádřil nesouhlas s převedením na nové služební místo. Za takové jednání však nebylo možné nezasílat plat, resp. jej posoudit jako porušení pracovních povinností. Stěžovatel zdůraznil, že v souladu se závěry soudní judikatury opětovně požadoval své další zaměstnávání.

III. Posouzení kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[25] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Konečně podle písm. d) tohoto ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[26] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že bylo primárním úkolem stěžovatele formulovat dostatečně konkrétní kasační námitky směřující proti konkrétním závěrům městského soudu, které stěžovatel shledal nezákonnými. Kasační stížnost je totiž mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí městského soudu, přičemž soudní ochrana veřejných subjektivních práv byla stěžovateli poskytnuta již individuálním posouzením jeho věci městským soudem. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti však není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek a argumentace předestřené u městského soudu, jakkoli spojené s obecným tvrzením, že jeho právní názor je nesprávný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2022, č. j. 5 As 95/2021-27).

[27] Z obsahu kasační stížnosti je v posuzovaném případě zřejmé, že podstata argumentace stěžovatele spočívala v prostém zopakování již uplatněných žalobních a odvolacích námitek za současného vyjádření obecného nesouhlasu se závěry městského soudu, případně jejich označení za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Stěžovatel má současně za to, že se městský soud k posuzované věci dostatečně nevyjádřil, pokud pouze odkázal na závěry žalovaného a dále na závěry Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu v obdobných věcech totožných účastníků. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že nebylo povinností městského soudu podrobně reagovat na každý jednotlivý argument stěžovatele, pokud po řádném posouzení věci seznal závěry žalovaného za přiléhavé, případně nalézt alternativní a za každou cenu originální způsob vyjádření těchto závěrů, k nimž již správně dospěly správní orgány. Zároveň městský soud nepochybil, pokud při posuzování věci vycházel ze závěrů správních soudů uvedených v obdobné věci stěžovatele. Uvedené platí tím spíš, pokud se již žalobní body v podstatě shodovaly s odvolacími námitkami, případně s argumentací uvedenou v žalobách, které stěžovatel podal proti rozhodnutím služebních orgánů v jiných věcech, a pokud žalobní body spočívaly v poněkud hůře srozumitelné a repetitivní argumentaci. V řízení o kasační stížnosti stěžovatele tomu není jinak. Nejvyšší správní soud proto zdůrazňuje, že obsahu a míře konkrétnosti, resp. v posuzovaném případě

pokračování

obecnosti kasační argumentace stěžovatele odpovídá rovněž jeho posouzení. Jinými slovy, pokud stěžovatel v kasační stížnosti setrval na zopakování již uplatněných a několikrát vypořádaných námitek, aniž by svou argumentaci jakkoli doplnil o konkrétní námitky, jimiž by napadal rozsudek městského soudu, není ani úkolem Nejvyššího správního soudu opakovat již několikrát řečené a podrobně vypořádat argumentaci stěžovatele, avšak tentokrát jinými slovy.

[28] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. K této námitce Nejvyšší správní soud především konstatuje, že podle konstantní judikatury je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost takový rozsudek, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Dále pak jde o případy soudních rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[29] Takovými vadami napadený rozsudek netrpí. Městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně popsal, co je předmětem soudního přezkumu v dané věci, a rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Výrok napadeného rozsudku je jednoznačný, nikoli vnitřně rozporný, a je v souladu s odůvodněním, které Nejvyšší správní soud považuje za konzistentní a srozumitelné. Stěžovatel ostatně označil za nesrozumitelné pouze konkrétní odstavce jeho odůvodnění, aniž by vysvětlil, v čem konkrétně nesrozumitelnost spatřuje. S právními závěry městského soudu současně stěžovatel polemizoval, což by v případě jejich nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost nebylo možné. Namítané domnělé nedostatky proto nesrozumitelnost napadeného rozsudku nezpůsobují, neboť se nejedná o žádný z výše popsaných případů nesrozumitelnosti, ani o jakoukoli srovnatelně závažnou vadu.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[31] Jak již zdůraznil městský soud v odst. 18 odůvodnění napadeného rozsudku, obdobnými věcmi mezi týmiž účastníky řízení se již několikrát soudy zabývaly. Připomenout lze zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 4 Ads 440/2021-105, či ze dne 27. 2. 2024, č. j. 4 Ads 92/2022-61, z jejichž závěrů Nejvyšší správní soud vycházel i při posuzování nynější věci, neboť neshledal důvodu se od nich odchýlit. Ostatně sám stěžovatel poukazyval na skutečnost, že se týkají „pokračujícího skutku“ jeho neomluvené absence při výkonu služby, a proto je nutno z nich vycházet jako z totožných případů. V rozsudku vedeném pod sp. zn. 4 Ads 92/2022 se Nejvyšší správní soud nadto zabýval problematikou nevyplacení platu stěžovateli za neomluvenou absenci při výkonu služby za měsíce listopad a prosinec roku 2019, zejména z jeho závěrů lze proto

nyňí vycházet. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechna výše jmenovaná řízení posuzovala odlišné aspekty problematiky jednání stěžovatele při výkonu služby. V prvně uvedeném řízení Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí o uložení kárného opatření propuštění ze služebního poměru, ve druhém řízení, jak už bylo uvedeno, přezkoumal problematiku nevyplacení platu stěžovateli za měsíce listopad a prosinec roku 2019. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že o totožné věci mezi týmiž účastníky řízení bylo rozhodnuto již dvakrát, a proto je nyní posuzovaná věc neprojednatelná. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je totiž rozhodnutí žalovaného o nevyplacení platu stěžovateli za měsíce červenec až říjen roku 2019, nikoli již pravomocně rozhodnutá věc.

[32] Stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného je nicotné, neboť bylo vydáno v době, kdy již měl ukončen služební poměr. V této souvislosti doplnil, že žalovaný porušil zásadu litispendence, pokud zahájil řízení v posuzované věci až dne 13. 1. 2021, čímž mařil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7. Městský soud současně neposoudil, zdali mohl v popsané situaci žalovaný rozhodnout konstitutivním či deklaratorním způsobem.

[33] Uvedenými námitkami stěžovatele se podrobně zabýval městský soud v odst. 16 odůvodnění napadeného rozsudku. Vysvětlil, že v posuzovaném případě byly k vydání rozhodnutí ve věci příslušné služební orgány, což vyplývá rovněž z § 159 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, přičemž v této souvislosti odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 7. 4. 2022, č. j. Konf 7/2021-30, publ. pod č. 4357/2022 Sb. NSS. Zároveň konstatoval, že na povaze vymezeného procesního vztahu nemohlo ničeho změnit ani pozdější ukončení výkonu státní služby stěžovatele, neboť pravomoc služebního orgánu je založena existencí samotného služebního poměru. Odkazy stěžovatele na právní úpravu řízení ve věcech služebního poměru vojáků z povolání a policistů jsou přitom nepřipadné. Městský soud se dále zabýval okolnostmi zahájení předmětného řízení žalovaným ve vztahu k řízení vedenému u Obvodního soudu pro Prahu 7, přičemž zdůraznil, že i v případě zjištění průtahů v řízení by se nejednalo o vadu rozhodnutí žalovaného, kterou by bylo účelné napravit jeho zrušením.

[34] Pokud jde o námitky ohledně porušení zásady litispendence či maření rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 postupem žalovaného, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti nevysvětlil, v čem mělo porušení zmíněné zásady či maření zmíněného rozhodnutí spočívat. Uvedené platí tím spíš, pokud žalovaný předmětné řízení zahájil až po ukončení řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 7, v němž ostatně dospěl tento soud k závěru, že k vydání rozhodnutí byl v dané věci příslušný služební orgán. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, jak měl žalovaný mařit účinky rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7, případně jak měl porušit zásadu litispendence, pokud vyčkal ukončení zmíněného řízení.

[35] Stěžovatel dále poukazoval na skutečnost, že v rozhodné době byl státním tajemníkem Mgr. Jiří Kaucký, který měl ze zákona ukončen služební poměr, a proto nemohl dávat příslušné pokyny účtárně k nevyplacení platu stěžovateli. Na rozhodnutí služebního orgánu je podle stěžovatele nutno hledět jako na rozhodnutí Mgr. Jiřího Kauckého. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o námitky, které stěžovatel neuplatnil v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ač tak učinit měl a mohl. Tyto námitky jsou proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné. Uvedené platí rovněž pro námitku stěžovatele, že městský soud nezohlednil postup pro případ porušení pracovních povinností při výkonu služby uvedený v interních

pokračování

normách zaměstnavatele. Ani tuto námitku totiž stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, a je proto nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[36] Nejvyšší správní soud se však zabýval námitkami stěžovatele ohledně jeho absence při výkonu služby. V kasační stížnosti nejprve namítl, že odměna za práci náleží za přidělování práce podle pracovní smlouvy, avšak v posuzovaném případě stěžovatel nesouhlasil s převedením na nové služební místo. Následně namítl, že plat náleží za konkrétní funkci, nikoli vykonanou práci. V této souvislosti doplnil, že postup v případě porušení pracovních povinností upravuje zákon o státní službě, nikoli zákoník práce.

[37] Uvedenou problematikou se podrobně zabýval již městský soud v odst. 23 až 26 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně uvedl, že z § 144 odst. 1 a odst. 2 písm. e) zákona o státní službě ve spojení s § 109 odst. 1 zákoníku práce vyplývá, že nárok na plat primárně vychází z faktického výkonu služby, přičemž v případě neomluvené absence státního zaměstnance může být jeho plat krácen, případně nevyplácen vůbec. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 92/2022 uvedl, že „z citovaných ustanovení vyplývá, že až na některé zákonem stanovené výjimky náleží státnímu zaměstnanci plat jen za vykonanou službu a po jejím vykonání. Tomu odpovídá i znění komentáře k zákonu o státní službě: „Jedním z práv státních zaměstnanců, která stanoví demonstrativním výčtem § 79 odst. 2 ZSS [zákon o státní službě], je právo na plat. Plat je možné s využitím úpravy v § 109 odst. 1 zák. práce definovat jako peněžitě plnění poskytované státnímu zaměstnanci za výkon služby. Možnost poskytovat plat, aniž by státní zaměstnanec konal službu, je omezena na případy, kdy to výslovně stanoví zákon. Podle zákoníku práce jde například o poskytování (nekrácení) platu při současném poskytnutí náhradního volna za práci (službu) přesčas (§ 127 zák. práce), poskytování (nekrácení platu) v případech, kdy zaměstnanec nepracoval (nekonal službu) proto, že na jeho obvyklý pracovní den připadl svátek, nebo kdy čerpal náhradní volno za práci (službu) ve svátek (§ 131 zák. práce), podle zákona o státní službě jde navíc např. o některé překážky ve službě (§ 104 odst. 2), nařízení vlády č. 135/2015 Sb.), o vybrané případy vzdělávání státních zaměstnanců (§ 107 odst. 2, 108 odst. 3) nebo o přestávku poskytovanou státním zaměstnankyním ke kojení (§ 121 odst. 3) (srov. Pichrt, J., a kol. Zákon o státní službě. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015 - komentář k § 144, dostupný v ASPI).“ Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem a služebními orgány, že nárok na plat vychází primárně z faktického výkonu služby. Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že zákon o státní službě neumožňuje osobě ve služebním poměru nezasílat plat nebo jej krátit. Vzhledem k tomu, že plat v zásadě (až na shora zmíněné výjimky) náleží jen za vykonanou službu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě neomluvené absence státního zaměstnance může být jeho plat krácen, případně nemusí být vyplácen vůbec. Dostatečnou oporu pro tento závěr poskytuje výše citovaný § 144 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 109 odst. 1 zákoníku práce.“

[38] Z citovaných závěrů vycházel rovněž městský soud, který odkázal na odbornou literaturu a posoudil případnou omluvu absence stěžovatele. Konstatoval, že ve správních spisech se žádný podklad, z něhož by byla patrná zmíněná omluva, nenachází, proto na důvody absence stěžovatele usuzoval pouze zprostředkovaně z jeho tvrzení uvedených v jiných řízeních. Zároveň městský soud vysvětlil, že všechny důvody, jimiž stěžovatel omlouval svou nepřítomnost, vyvrátil již žalovaný v řízení o převedení na jiné služební místo a dále v kárném řízení. Zdůraznil, že ve spise se nacházelo prohlášení Mgr. M. V., podle něhož stěžovatel nečerpal v rozhodné době dovolenou, ani neměl schváleno neplacené

volno. V této souvislosti je nutno zdůraznit, jak ostatně učinil již městský soud, že absence je objektivním faktem, který může mít důsledky z hlediska platových nároků či z pohledu možného kárného provinění, o němž je pak řádně rozhodováno ve správním řízení. Vzhledem k výše uvedenému je tak nutno uzavřít, že v případě, kdy stěžovatel nevykonával službu v souladu se svými pracovními povinnostmi platnými pro příslušné služební místo, postupoval žalovaný správně, pokud mu nevyplatil příslušný plat. Dalším důsledkem uvedeného postupu stěžovatele ostatně bylo samotné kárné řízení, v němž byl ukončen jeho služební poměr.

[39] Pokud jde o námitky stěžovatele, že údaj o fondu dovolené uvedený na výplatních páskách, který se v rozhodné době navyšoval a v měsíci prosinci roku 2019 byla tato dovolená stěžovateli vyplacena, Nejvyšší správní soud konstatuje, že i uvedenou argumentací se městský soud zabýval v odst. 27 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně konstatoval, že údaj o dovolené nemá žádný vliv na otázku absence stěžovatele při výkonu státní služby, a to zvláště v situaci, kdy nečerpal dovolenou ani neměl schváleno neplacené volno. Stěžovatel přitom své tvrzení, že v rozhodné době s ohledem na údaj o dovolené uvedený na výplatních páskách musel čerpat neplacené volno, nijak neprokázal a neodpovídá ani skutečnostem patrným ze správních spisů.

[40] Stěžovatel dále namítl, že nesouhlasil s převedením na nové služební místo, přičemž jako důvody svého nesouhlasu uváděl ohrožení svého života a zdraví a jako takové byly zcela zjevné ze skutkových okolností případu. Služební orgán měl proto stěžovateli nabídnout jiné služební místo, případně měl ukončit jeho služební poměr podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Zmíněná problematika pak má přímý vliv na otázku jeho absence ve výkonu služby, městský soud se jí však dostatečně nevěnoval a nezohlednil ani příslušnou soudní judikaturu.

[41] Nejvyšší správní soud připomíná, že k obdobné argumentaci stěžovatele uvedené v řízení vedeném pod sp. zn. 4 Ads 92/2022 formuloval závěr, podle něhož platí, že „*předmětem správního řízení v nyní řešené věci byla výhradně otázka stěžovatelova nároku na vyplacení platu za listopad a prosinec 2019. Od toho se odvíjí také okruh relevantních námitek a okruh námitek, které se naopak s předmětem daného řízení míjejí. Jak správně upozornil již městský soud, o převedení stěžovatele na jiné služební místo bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení, námitky související s převedením stěžovatele na jiné služební místo tak nejsou pro nyní řešenou věc relevantní. Příslušné rozhodnutí je nadáno presumpcí správnosti, a proto nelze dovozovat jeho nezákonnost či nesprávnost, dokud nebylo zákonem předvídaným postupem zrušeno. Stěžovatel byl tedy povinen toto rozhodnutí respektovat a na nové služební místo nastoupit. To však stěžovatel neučinil (ani to nepopírá). Na tomto místě Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na presumpci správnosti pravomocného rozhodnutí nebyl městský soud povinen (ani oprávněn) z úřední povinnosti přiblížnout k tomu, že žádost o provedení pracovnělékařské prohlídky ze dne 12. 4. 2019 (předcházející rozhodnutí o převedení) a rozhodnutí o převedení na jiné služební místo jsou údajně v rozporu s nařízením vlády č. 302/2014 Sb., o katalogu správních činností.“ Z obdobných úvah správně vycházel rovněž městský soud v posuzovaném případě, což ostatně vysvětlil již v odst. 19 odůvodnění napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že městský soud nepochybil, pokud se ani nyní nezabýval argumentací stěžovatele ohledně zákonnosti jeho převedení na jiné služební místo, neboť předmětem přezkumu byla výhradně otázka stěžovatelova nároku na vyplacení platu za měsíce červenec až říjen roku 2019. V této souvislosti rovněž uvádí, že*

pokračování

odkaz stěžovatele na podklad publikovaný v médiích dne 4. 11. 2024 s názvem „*Návrh Nejvyššího soudu na zrušení ustanovení par. 41 odst. 3 zákoníku práce*“ není vzhledem k uvedenému případný. Problematika převedení na jiné služební místo byla předmětem jiného řízení, a proto se jí Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nemohl zabývat.

[42] Přes výše uvedené se městský soud zabýval tvrzením stěžovatele ohledně jeho obav o život a zdraví ve spojení s nástupem na nové služební místo v odst. 28 a 29 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž konstatoval, že stěžovatel v této souvislosti nepředložil žádné konkrétní zdravotní důvody, jež by mu na novém služebním místě bránily ve výkonu služby. Stěžovatel byl nadto povinen doložit omluvu své absence primárně již v době, kdy započala, což neučinil. K porušení povinnosti zaměstnavatele nabídnout stěžovateli jiné služební místo městský soud v odst. 37 vysvětlil, že se jednalo o námitku, kterou uplatnil opožděně, proto se jí nemohl zabývat. Uvedeným závěrům přitom nelze ničeho vytknout.

[43] S nimi souvisí rovněž argumentace stěžovatele ohledně lékařského posudku vyhotoveného MUDr. J. L. Podle stěžovatele se od měsíce července roku 2019 na jeho výplatních páskách objevovala položka „zvláštní příplatek“, přičemž ve vztahu k rizikovému přípatku nebyl na nové služební místo posouzen lékařem. Městský soud však nevyhověl návrhu na výslech MUDr. J. L. Otázkou zmíněného lékařského posudku se městský soud zabýval v odst. 36 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně upozornil, že o převedení stěžovatele na jiné služební místo, jehož podkladem byl právě zmíněný lékařský posudek, bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení. Okolnosti posuzování zdravotního stavu stěžovatele tak nemohly být předmětem nynějšího řízení. V této souvislosti přitom správně odkázal na obdobné závěry formulované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci vedené pod sp. zn. 4 Ads 92/2022.

[44] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že byl opětovně trestán nezasíláním platu, což lze považovat v souladu s § 89 zákona o státní službě za kárné opatření. Jak totiž správně uvedl již městský soud, jedná se o důsledek nenastoupení stěžovatele na nové služební místo, tedy o následek jeho absence při výkonu státní služby. Jinak řečeno, plat stěžovateli nebyl vyplacen právě z důvodu jeho absence, neboť nevykonával žádnou službu. Takový důsledek nelze považovat za sankční opatření, nýbrž prostý následek jeho jednání. Uvedené platí rovněž pro námitku stěžovatele, že proti němu žalovaný prostřednictvím nevyplácení platu uplatnil jakousi „odvetu“ za jeho aktivitu jako tzv. whistleblowera. Z žádných okolností posuzovaného případu ostatně nelze mít za to, že by žalovaný vůči stěžovateli postupoval šikanózně, či jakkoli porušil právní předpisy, a to včetně stěžovatelem zmiňované unijní ochrany oznamovatelů. Nejvyšší správní soud se proto v tomto ohledu plně ztotožnil se závěry městského soudu.

[45] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a jeho závěry odpovídají skutečnostem patrným ze správních spisů. Ani důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a procesně úspěšnému žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. prosince 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu